

СТЕПЬКА О. В.

Національний університет «Одеська юридична академія»,
доцент кафедри аграрного, земельного та екологічного права,
кандидат юридичних наук, доцент

ЩОДО РЕЄСТРАЦІЇ ЗЕМЕЛЬНИХ ДІЛЯНОК В УКРАЇНІ

Задля налагодження комфортного обслуговування громадян та уникнення черг у територіальних органах Держземагентства України, Кабінетом Міністрів України прийнята постанова, в якій виписано «правила» реєстрації громадянами земельних ділянок в автоматизованій Національній кадастровій системі, де воедино зібрані дані про всі земельні ділянки на теренах України («Про затвердження Порядку ведення Державного земельного кадастру»: постанова Кабінету Міністрів України № 1051 від 17 жовтня 2012 року // Офіційний вісник України. — 2012. — № 89. — Ст. 3598). Порядок ведення Державного земельного кадастру є необхідним елементом подальшого розгортання та розвитку кадастрової системи, що обумовлює важливість та актуальність обраної теми дослідження.

Згідно з п. 107 Порядку державна реєстрація земельної ділянки здійснюється під час її формування за результатами складення документації із землеустрою після її погодження у встановленому порядку та до прийняття рішення про її затвердження органом державної влади або органом місцевого самоврядування (у разі, коли згідно із законом така документація підлягає затвердженню таким органом) шляхом відкриття Поземельної книги на таку земельну ділянку. Постанова закріплює правові норми, що регулюють відносини, які виникають при веденні Державного земельного кадастру:

- склад та вимоги до відомостей Державного земельного кадастру щодо геодезичної, картографічної основи, індексних кадастрових карт (планів) відповідних адміністративно-територіальних одиниць, індексної кадастрової карти кадастрової зони за межами адміністративно-територіальних одиниць та відомостей про кадастрове зонування земель в межах території України, об'єкти Державного земельного кадастру та їх кадастрову ідентифікацію;

- повноваження Державного кадастрового реєстратора на загальнодержавному, регіональному та місцевому рівнях щодо внесення до Державного земельного кадастру геодезичної, картографічної основи та відомостей про них (змін до них), індексних кадастрових карт (планів) відповідних адміністративно-територіальних одиниць (змін до них), індексної кадастрової карти кадастрової зони за межами адміністративно-територіальних одиниць (змін до неї) та відомостей про кадастрове зонування земель в межах території України (змін до них); обмеження у використанні земель; формування Поземельних

книг на земельні ділянки, внесення записів до них, забезпечення зберігання Поземельних книг; присвоєння кадастрових номерів земельним ділянкам;

- здійснення реєстрації: заяв про внесення до Державного земельного кадастру відомостей (змін до них); заяв про відкликання заяв про внесення відомостей (змін до них) до Державного земельного кадастру; заяв про надання відомостей Державного земельного кадастру; повідомлень про виявлення помилок, допущених при веденні Державного земельного кадастру; заяв про виправлення технічних помилок, допущених при веденні Державного земельного кадастру; заяв про внесення виправлених відомостей до Державного земельного кадастру;

- вимоги до змісту, структури і технічних характеристик електронного документа, який подається Державному кадастровому реєстратору для внесення відповідних відомостей до Державного земельного кадастру, разом із документацією із землеустрою та оцінки земель;

- структуру та порядок ведення Поземельної книги, що є документом Державного земельного кадастру, який містить відомості про земельну ділянку;

- порядок передачі органам державної реєстрації речових прав на нерухоме майно відомостей про земельні ділянки; користування відомостями Державного земельного кадастру шляхом: надання доступу до нього в режимі читання; отримання засвідчених копій документів Державного земельного кадастру та витягів з них; пошуку, перегляду, копіювання та роздрукування відомостей, оприлюднених на офіційному веб-сайті Держземагентства; інформаційної взаємодії Держземагентства з Укрдержреєстром; інформаційної взаємодії між кадастрами та інформаційними системами; отримання органами місцевого самоврядування, місцевими державними адміністраціями інформації під час державної реєстрації відповідних земельних ділянок; отримання органами місцевого самоврядування, місцевими державними адміністраціями узагальнених відомостей про кількість та якість земель;

- форми заяв на підставі яких здійснюється внесення або відмова у внесенні, виправлення відомостей Державного земельного кадастру;

- структура та порядок присвоєння кадастрового номера земельній ділянці, облікового номера іншим об'єктам Державного земельного кадастру;

- оприлюднення та користування відомостями і документами Державного земельного кадастру на офіційному веб-сайті Держземагентства щодо геодезичної, картографічної основи Державного земельного кадастру та відомостей про них (змін до них); індексних кадастрових карт (планів) відповідних адміністративно-територіальних одиниць (змін до них), індексної кадастрової карти кадастрової зони за межами адміністративно-територіальних одиниць

(змін до неї) та відомостей про кадастрове зонування земель в межах території України (змін до них).

Прийняття постанови направлено на забезпечення реалізації положень Закону України «Про Державний земельний кадастр» щодо гарантування прав власників та землекористувачів, здійснення землеустрою, контролю за використанням земель, регулювання земельних відносин та управління земельними ресурсами країни, організацію раціонального використання та охорони земель, інформаційне забезпечення органів державної влади та органів місцевого самоврядування, зацікавлених фізичних та юридичних осіб необхідними відомостями про землю тощо. Проте формування Державного земельного кадастру процес надто складний та довготривалий, тому остаточні вимоги щодо правового регулювання створення земельної кадастрової системи потребують свого подальшого дослідження та вдосконалення.

ЧЕРЕМНОВА А. І.

Національний університет «Одеська юридична академія»,
доцент кафедри аграрного, земельного та екологічного права,
кандидат юридичних наук, доцент

ЩОДО ПРАВОВИХ ЗАСАД ОХОРОНИ ЧОРНОГО МОРЯ ВІД ЗАБРУДНЕННЯ

Проблема охорони Чорного моря від забруднення є вкрай актуальною з огляду на існуючий незадовільний екологічний стан цього унікального водного об'єкту. Так, за даними Національної доповіді про стан навколишнього природного середовища в Україні за 2011 рік існуючий екологічний стан Чорного моря зумовлений значним перевищенням обсягу надходження забруднюючих речовин над асиміляційною здатністю морських екосистем. Основними чинниками високого антропогенного навантаження на природне середовище моря є: біогенне забруднення й евтрофікація шельфових вод та її негативні наслідки, серед яких найнебезпечнішими є утворення значних зон придонної гіпоксії, сірководневого зараження й заморів; мікробіологічне забруднення прибережних і гирлових зон, що знижує рекреаційний потенціал приморських територій і загрожує здоров'ю населення; забруднення моря токсичними речовинами, насамперед нафтою та нафтопродуктами; поширення екзотичних видів гідробіонтів, внесених у море з баластовими водами, розмноження яких порушує стабільність існуючих екосистем і призводить до значних екологічних і економічних втрат.